

бодри звуци трептѣли отъ нея, ту се издигали високо, ту се спушали низко и сякашъ думали :

— Родно поле, родно поле,

Ахъ, ти, поле чудно !...

Слънцето се спирало да слуша, ставало огнено-червено, тревата добивала свѣтлозеленъ цвѣтъ, класоветѣ на нивитѣ се навеждали надолу, а крушовитѣ дървета трепвали като живи.

Когато Синчець се уморявалъ да свири, да обикаля около стадото, да тропа съ кракъ около него, подъ такта на пѣсенъта, оставялъ свирката и започвалъ да тича, да бере полски цвѣтя или да разговаря съ овчарчетата отъ съседнитѣ стада.

Така минавалъ лѣтния день той, докато най-после се изморявалъ отъ скитане и викане. А когато слънцето започвало да клони на залѣзъ, подкарвалъ стадото назадъ къмъ село.

— Синчець си иде ! Синчець си иде ! — посрѣщали го всички.

— Донесе ли ни цвѣтя ? — питали го девойкитѣ отъ извора, покрай който прекарвалъ стадото си.

— Ще ви донесе утре ! Зная кжде има много — обещавалъ имъ.

Златното му чело грѣло, синитѣ му очи се смѣли.

Но на другия день, когато малкото овчарче било съ стадото на полето и набрало цвѣтя, случило се нѣщо неочаквано. Започнала буря. Задалъ се градоносенъ облакъ. Нивитѣ и дърветата' зашумѣли зловещо. Нѣмало наоколо никой. Синчець подкаралъ стадото да го подслони нѣкжде. Спрѣлъ се подъ едно крушево дърво, на слога на нивитѣ. Ала въ това време силна гърмотевица процепила облака, и страшенъ трѣсъкъ ударилъ надъ дървото. Синчець падналъ на земята убитъ.

Всички плакали за него, когато го погребвали.

На следното утро, на сжщия слогъ до нивитѣ, гдето ударилъ гърмътъ, намѣрили поникнало много синьо цвѣте. Това цвѣте нарекли „Синчець“ — синьо и ясно като тракийското небе и като очитѣ на малкото овчарче.